

Mishnah Temurah, Chapter 7

משנה תמורה פרק ז

(1) There are stringencies regarding sanctified animals for the altar, which do not apply to dedications which go for the repair of the Temple and there are stringencies regarding dedications which go for the repair of the Temple which do not apply to sanctified animals for the altar. For sanctified animals to the altar are subject to the laws of substitution and [if one had in mind during any of the four procedures to eat or offer up on the altar after its allotted time it is] subject to the laws of *piggul*, [and if leftover after its proscribed eating time becomes] *notar*, and [subject to] defilement, their offspring and milk are prohibited after their redemption and one who slaughters them outside [the Temple] is guilty, and one may not pay wages with them to Temple artisans, which is not the case regarding dedications for repair of the Temple.

א יש בקדשי מזבח מה שאין בקדשי בִּדְק הבית, ויש בקדשי בִּדְק הבית מה שאין בקדשי מזבח, שקדשי מזבח עושים תמורה, ותיבין עליהם משום פגול, נותר, וטמא, ולדן וחלבן אסור לאחר פדיונם, והשחטם בחוץ תיב, ואין נותנין מהם לאומנין בשכרן, מה שאין כן בקדשי בִּדְק הבית: ב יש בקדשי בִּדְק הבית מה שאין בקדשי מזבח, שקדשי בִּדְק הבית חל הקדשות לבִּדְק הבית. הקדש בִּדְק הבית חל

(2) There are stringencies regarding dedications which go for the repair of the Temple which do not apply to sanctified animals for the altar, for unspecified dedications go for repairs of the Temple and dedications for the repair of the Temple takes effect on everything [including non-kosher species and stones etc.]

רבנו עובדיה מברטנורא

א יש בקדשי מזבח. שקדשי מזבח עושים תמורה. ודוקא בהמות של קדשי מזבח. אבל עופות ומנחות אין עושין תמורה. וקדשי בִּדְק הבית אין עושין תמורה, לעיל בסוף פרק קמא ממעטינן לקדשי בִּדְק הבית מקרא דלא עבדי תמורה: משום פגול ונותר וטמא. כולהו בשלמים כתיבי, ושלמים בכלל כל הקדשים היו, ולמה יצאו, להקיש אליהן לומר לך מה שלמים מיוחדים קדשי מזבח, אף כל קדשי מזבח: ולדן וחלבן אסור לאחר פדיונן. חלבן דכתיב בשר, ולא חלב. ולדן כגון דאיעבר לפני פדיונן ואוליד לאחר פדיונן, דלית להו תקנתא לאקרוביניהו, דמכוח קדושה דחיה קא אתיא, לפרקיניהו לא אלימא מלתא למתפס פדיונן. אבל נתעברו לאחר פדיונן, כולד צבי ואיל נינהו ומותרים. ובקדשי בִּדְק הבית אפילו איעבור קודם פדיונן מותרים, דלא אקדשיניהו אלא לדמי ולא חמירא קדושתיהו כולי האי: ואין נותנים מהם. מקדשי מזבח: לאומנים. שבונים במקדש: בשכרן. שהם נוטלים שכר מקדשי בִּדְק הבית, דאמר רחמנא (שמות כה) ועשו לי מקדש, לי משלי, דהיינו מקדשי בִּדְק הבית: ב חל על הכל. ואפילו בהמה טמאה ובאבנים: ומועלין בגידוליהן. שהמקדש בהמה לבִּדְק הבית, מועל בחלבה. ואם הקדש תרנגולת, מועל בביצתה. מה שאין כן בקדשי מזבח, שחלב

and one can misappropriate on their offspring [obligating them to bring a guilt-offering and paying the value plus a fifth to *hekdes*] and no benefit may be derived from them for the priests.

על הכל, ומועלין בגדוליהן, ואין בהם הנאה לכהנים: ג אחר קדשי מזבח ואחר קדשי בדק הבית, אין משנין אותן מקדשה לקדשה, ומקדישין אותן הקדש עלי, ומחרימין אותן. ואם מתו, יקברו. רבי שמעון אומר, קדשי בדק הבית אם מתו, יפדו:

(3) Neither sanctified animals for the altar nor dedications for the repairs of the Temple may be changed from one sanctity to another [such as changing a burnt-offering to a peace-offering or changing a dedication for the repair of the Temple to the repair of the altar or vice versa]. We may dedicate them [i.e., animals dedicated to the altar] with a value dedication [thus in addition to having to offer the animal on the altar he donates its value towards repair of the Temple] and we may declare them sequestered [*herem* and he then gives its value to the priest, (see Arakhin 8:7)]. If they [both animals that are dedicated to the altar, or for the repair of the Temple] die they [may not be redeemed and] are buried. Rabbi Shimon says: Dedications for the repairs of the Temple if they died are redeemed [the *halachah* does not follow Rabbi Shimon].

רבנו עובדיה מברטנורא

של מוקדשים, וביצת תורים, לא נהנים ולא מועלים: ואין בהן הנייה לכהנים. אבל בקדשי מזבח יש מהם שהבשר נאכל לכהנים, ויש מהם שנהנין בעור: ג ואין משנין מקדושה לקדושה. קדשי מזבח לא יעשה שלמים עולה ולא עולה שלמים, וכן הקדש לבדק ההיכל אין משנין אותו לבדק המזבח, וכל כיוצא בזה: ומקדישין אותן. אקדשי מזבח קאי: הקדש עילוי. כגון אם אמר על עולה, הרי זו לבדק הבית, מעלין אותה בדמים לפי מה שיש לו בה ונותן לגזבר, כדתנן בערכין, מחרימין אדם את קדשיו, אם נדר נותן דמיהן, ואם נדבה נותן את טובתו, כלומר, אם נדבה זו היתה נדר כגון דאמר הרי עלי עולה והפריש זו לנדרו. כיון דאם מתה או נגנבה חייב באחריותה נמצאת כולה שלו, ונותן כל דמיה לחרם לכהן. והוא הדין נמי אם התפס לבדק הבית קדשי מזבח. ואם נדבה, דאמר הרי זו עולה, דאם מתה אינו חייב באחריותה, נמצא שאין לו חלק בה אלא טובת הנאה דרשאי ליתול דבר מועט כדי שיתן עולה זו לבן בתו כהן, ואתה טובת הנאה נותן לבדק הבית: ומחרימין אותן. אם חחרים קדשי מזבח, נותן לכהן את העילוי כדפרישית. אבל קדשי בדק הבית שהתפסין בין לקדשי מזבח בין לחרימין כהנים, לא עשה ולא כלום, שאינן שלו ואין אדם מקדיש דבר שאינו שלו. כך כתב רמב"ם: ואם מתו. קדשי מזבח. אפילו לאחר שהוממו, אבל עדיין לא נפדו: יקברו. ואינו יכול לפדותו ולהאכילן לכלבים. ואפילו למאן דאמר פודין את הקדשים להאכילן לכלבים, הני מילי כשנטרפה דאפשר לה בהעמדה והערכה, אבל משמתו דאי אפשר לקיים בהו והעמיד והעריך, אין פודין אותן: ר' שמעון אומר קדשי בדק הבית אם מתו יפדו. קסבר ר' שמעון דלא נאמר והעמיד והעריך אלא בקדשי מזבח, ולא בקדשי בדק הבית. ואין הלכה כר' שמעון:

(4) And the following are [prohibited from any benefit and are] to be buried: If a sanctified animal miscarried it [the fetus] is to be buried. A sanctified animal that had ejected an afterbirth [since there is no afterbirth without a fetus] it is to be buried. An ox which [killed a human and] was condemned to be stoned (see Exodus 21:28), the

heifer whose neck is to be broken (see Deuteronomy 21:8); The [slaughtered bird of the two] birds [brought with the purification] of a leper (see Bartenurah Kiddushin 2:9); the hair of a [defiled] *nazir* [who shaves off his hair and begins the *nazir* process anew, however, the hair of a *nazir* who shaves after he successfully completed his *nazirut* is burned] the firstborn of a female donkey [which was not redeemed (see Exodus 13:13)], meat cooked in milk and *hullin* — non-sanctified animals slaughtered in the Temple Courtyard. Rabbi Shimon says: *Hullin* slaughtered in the Temple Courtyard are to be burned [for if it were to be buried people may wrongfully assume that sanctified animals which become disqualified are also to be buried rather than burned]. So too, a wild animal slaughtered in the Temple Courtyard [once the Rabbis instituted burning instead of burial they did not differentiate between animals which can be offered on the altar or not].

(5) And the following are to be burned: *Hametz* on Passover is to be burned [this Mishnah follows the view of Rabbi Yehudah, however, the Sages maintain that he can crumble it and throw it into the sea (see Pesachim 2:1) the *halachah* follows the Sages]. Defiled *terumah*, *orlah*, *kilayim* — mixed seeds in the vineyard; that

רַבֵּנוּ עוֹבְדֵיהַ מִבְּרִטְנוֹרָא

ד' ואלו הן הנקברים. משום דאיסורי הנאה נינהו: הפילה שליא תקבר. דאין שליא בלא ולד: ושער נזיר. טמא. דאילו שער נזיר טהור כשמגלח ביום מלאת ימי נזרו, בשרפה הוא ולא בקבורה: חולין שנשחטו בעזרה ישרפו. משום דמחלפי בקדשים שאירע בהם פסול טמאה או פסול נותר, וטעו למימר בהו נמי יקברו, ואנן ילפנין מדכתיב בחטאת באש תשרף, לימד על כל פסולים שבקודש בשרפה, הלכך חולין שנשחטו בעזרה נמי בשרפה: וכן היה שנשחטה בעזרה. ואע"ג דחיה ליבא למיגזר בה דילמא טעו לקבור קדשים פסולים דהא כולי עלמא ידעי דחיה במוקדשים ליבא ולא אתי לאחלופי, אפילו הכי תשרף. ואין הלכה כר' שמעון: ה' חמץ בפסח. מתניתין ר' יהודה היא, דאמר [פסחים כח], נותר בבל תותירו וחמץ בבל תותירו, מזה נותר בשרפה אף חמץ בשרפה. ואינה הלכה: ותרומה טמאה. דכתיב (במדבר יח) ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי, בשתי תרומות הכתוב

ד' ואלו הן הנקברים, קדשים שהפילו, יקברו. הפילה שליא, תקבר. שור הנסקל, ועגלה ערופה, וצפרי מצורע, ושער נזיר, ופטר חמור, ובשר בחלב, וחלין שנשחטו בעזרה. רבי שמעון אומר, חלין שנשחטו בעזרה, ישרפו, וכן היה שנשחטה בעזרה: ה' ואלו הן הנשרפים, חמץ בפסח, ישרף. ותרומה טמאה, והערלה, וכלאי הכרם, את

which is customary to burn [such as solids] are to be burned and that [orlah and kilayim] which is customary to bury [liquids] are to be buried. [However, whereas all the aforementioned are prohibited from any benefit] we may burn the bread and oil of defiled *terumah* [and benefit from the heat or the flame].

(6) All sanctified animals which were slaughtered with the intention of being eaten beyond the allotted time, or beyond the allotted place, are to be burned. A guilt-offering brought by one in doubt [whether he has committed a sin, and before the sprinkling of its blood he discovered that he in fact had not sinned, thus his offering is similar to a disqualification in an offering after its slaughter and] is to be burned (see Bartenurah Kritot 6:1). Rabbi Yehudah says: It is to be buried. A [birthing] bird sin-offering that is brought for a doubt [it was unclear if she discharged a fetus or semi fluids since the sin-offering may not be a valid sin-offering therefore it] is to be burned [as are other disqualified offerings]. Rabbi Yehudah says: It is thrown into the [Temple] sewer. All things that are to be burned may not be buried [since it may become uncovered] and all things that are to be buried [since their dust is also prohibited from benefit] may not be burned [since those disqualifications requiring burning it is permitted to benefit from the ash]. Rabbi Yehudah says: If one wants to be stringent with himself, to

רבנו עובדיה מברטנורא

מדבר, אחת תרומה טהורה, ואחת תרומה טמאה, ובתיב לך, שלך תהא להסיקה תחת תבשילך: **ערלה**. מכלאי הכרם גמר, וכלאי הכרם דכתיב (וברים נב) פן תקדש, תוקד אש: **את שדרכו לישרף**. אערלה וכלאי הכרם קאי, אוכלים של ערלה ושל כלאי הכרם שדרכן לישרף ישרפו, משקין שאין דרכן לישרף יקברו: **ומדליקין בפת ובשמן של תרומה**. משום דכלל תרומה טמאה עם חמץ בפסח וערלה וכלאי הכרם דאיסורי הנאה נינהו, כי היכי דלא תטעי לומר שגם תרומה טמאה אסורה בהנאה הדר תנא ומדליקין ליהנות בפת ובשמן של תרומה טמאה: **ו חוץ לזמנו**. על מנת לאבלן חוץ לזמנו או חוץ למקומו: **ישרפו**. מדכתיב בחטאת באש תשרף, לימד על כל פסולים שבקודש שהן בשרפה: **אשם תלוי**. אם שחטו וקודם זריקת דמו נודע לו שלא חטא, דהשתא הוי חולין בעזרה: **חטאת העוף הבאה על הספק**. כגון אשה שהפילה ספק ולד ספק רוח, כיון דחטאת יולדת מן העוף היא כדכתיב (ויקרא יב) ובן יונה או תור לחטאת, מביאתה על הספק, דהואיל ואינה נקטרת לא אכפת לן אי זרק דם על הספק, ואינה נאכלת, דשמא לאו ולד הוה וחולין היא זו ונבילה, דאין חולין נאכלים במליקה, ותשרף דהויא כשאר קדשים פסולים: **יטילנה לאמה**. אמת המים היתה עוברת בעזרה

שְׂדֵרְכּוֹ לְשֵׁרֶף, וְאֵת שְׂדֵרְכּוֹ לְקַבֵּר, יִקְבֵּר. וּמִדְּלִיקֵין בַּפֶּת וּבַשֶּׁמֶן שֶׁל תְּרוּמָה: וְכָל הַקְּדוּשִׁים שֶׁנִּשְׁחָטוּ חוּץ לְזִמְנָן, וְחוּץ לְמִקְוָמָן, הָרִי אֵלָיו יִשְׂרָפוּ. אֲשֶׁם תְּלוּי, יִשְׂרָף. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, יִקְבֵּר. חֲטָאת הָעוֹף הַבָּאָה עַל סִפֵּק, תִּשְׂרָף. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, יִטִּילֶנָּה לְאֵמָה. כָּל הַנִּשְׂרָפִין, לֹא יִקְבְּרוּ. וְכָל הַנִּקְבְּרִים, לֹא יִשְׂרָפוּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם

burn that which is to be buried, he is permitted to do so. They [the Sages] said to him: He is not allowed to change [the *halachah* follows the Sages].

רבנו עובדיה מברטנורא

ויוצאת לנחל קדרון. ואידי דעוף רך הוא מתמקמק ויוצא בקילוח המים: כל הנשרפין לא יקברו. דלמא חפר אינש ומשכח להו ואכיל להו: וכל הנקברים לא ישרפו. משום דכל הנקברים אפרן אסור. וכל הנשרפין כגון חמץ ותרומה וכלאים אפרן מותר לכיבוס בגדים. וכן כל הנשרפין דהקדש נמי אפרן מותר, חוץ מתרומת הדשן דכתב ביה רחמנא (ויקרא ז) ושמו אצל המזבח, ותניא, ושמו, בנחת. ושמו, כולו. ושמו, שלא יפור: ר' יהודה אומר כו'. ואין הלכה כר' יהודה בכל הנך תלתא בבי דמתניתין: